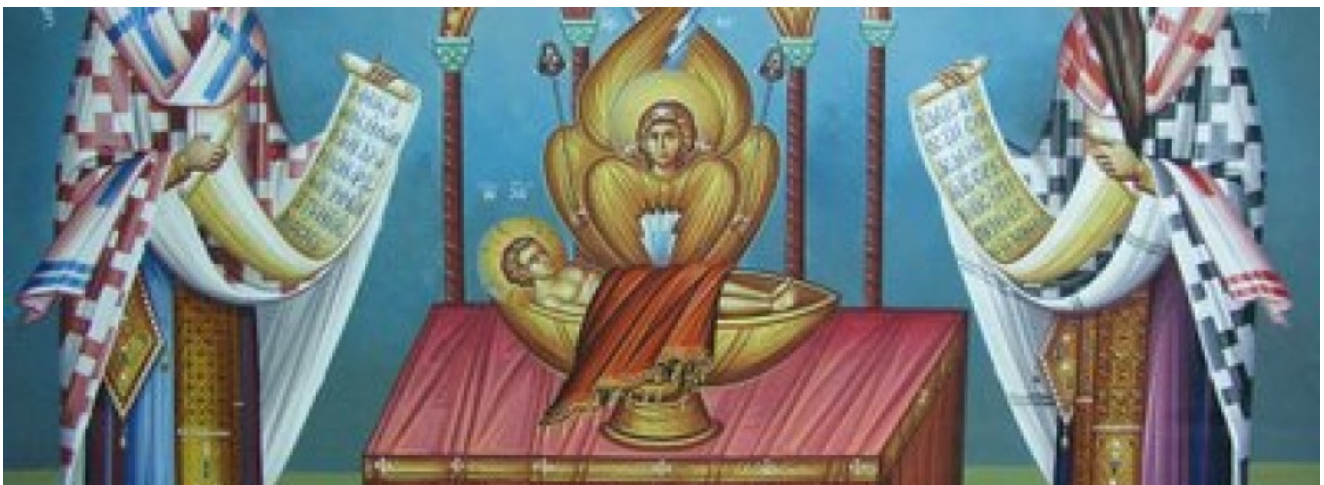

Τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μὲ ρωτοῦν:

Γιατί πέθανε τὸ παιδί μου;

Γιατί βρίσκομαι στὸ κρεβάτι μὲ πόνους;

Γιατί ἔχω ἀποτυχημένο γάμο;

Γιατί ἔμεινα χωρὶς ἐργασία;

Γιατί τόσες συνεχεῖς δοκιμασίες σὲ μένα;

Γιατί...Γιατί...Γιατί....

Καὶ βέβαια ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ ἀπάντησή μου!

Τί νὰ πῶ; Πῶς νὰ ἐρμηνεύσω τὰ γεγονότα, μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτω; «Τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου;» Ποιὸς γνωρίζει τὸ νοῦ τοῦ Θεοῦ; Ἦ μήπως νὰ τολμήσω νὰ γίνω δικηγόρος του;

Τὸ 1982, ὡς διάκονος παρευρέθηκα στὴν κηδεῖα τοῦ Ἀρχιμ. Κωνσταντίνου Λευκωσιάτη, μὲ τὸ πλούσιο ποιμαντικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο. Μετὰ τὴν ταφὴ καθίσαμε γιὰ ἕναν καφέ στὴν αἴθουσα τοῦ Ἰδρύματος Ἁγίου Νεκτάριου, ποὺ ἴδρυσε ὁ ἴδιος. Ἡ ἀδελφὴ του π. Κωνσταντίνου ρώτησε μὲ πόνο καὶ ἔγνοια τὸν Μητροπολίτη Ὑδρας Ἱερόθεο:

Γιατί, Σεβασμιώτατε, ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ φύγει τόσο γρήγορα καὶ νὰ ἀφήσει τὸ τεράστιο αὐτὸ ἔργο, ποὺ γινόταν “πρὸς δόξαν Θεοῦ”; Ὁ ἅγιος Ὑδρας, μὲ τὴν ἄνωθεν σοφία ποὺ τὸν χαρακτήριζε, ἀπάντησε: «Ἡ μεγαλύτερη ταπείνωση εἶναι νὰ ὑποτάσσεται ὁ νοῦς μπροστὰ στὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν ρωτᾶ, πῶς καὶ γιατί;»

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ μοῦ ἔμεινε στὴν καρδιὰ καὶ νομίζω εἶναι ἡ βάση γιὰ «κατανόηση» τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ἡ λογικὴ τοῦ Θεοῦ διαφέρει ἀπὸ αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου, πῶς μπορούμε νὰ ἐρμηνεύσουμε τὰ ἀνερμήνευτα καὶ νὰ κατανοήσουμε τὸν Ἀκατάληπτο;

Διάβασα κάπου, ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ γράφονται, ὅτι ὁ π. Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης εἶπε πῶς μετὰ τὸν θάνατό μας, ὅταν θ’ ἀντικρύσουμε πρόσωπο πρὸς πρόσωπο τὸν Χριστό, θὰ καταλάβουμε τὸ γιατί καὶ τὸ πῶς τῆς ζωῆς μας καὶ θὰ μᾶς ἐξηγηθοῦν ὅλα, ὅσα περάσαμε στὸν κόσμον αὐτό. Τότε, μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ὑπαρξῆς μας, θὰ τοῦ ποῦμε: «Σ’ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ ἐπέτρεψες αὐτὰ γιὰ μένα!».

Νομίζω ὅτι μπορεῖ πιὸ εὐκόλα ὁ ἄνθρωπος, νὰ σηκώσει τὸν ὅποιον σταυρό του, ἂν γνωρίζει γιατί συμβαίνει καὶ ποιὸ θετικὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἔχει. Ὅμως, ἡ πίστη – ἐμπιστοσύνη στὸν Θεὸ δὲν προϋποθέτει τὴν ἀποδοχὴ μὲ ὑπομονὴ τῆς δοκιμασίας; Ἡ πίστη ὡς σχέση δίνει τὴν ἀσφάλεια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πού, ὡς ἐμπειρική, δὲν ἀμφισβητεῖται. Γι’ αὐτό, ὅταν γευτοῦμε τὴν ἀγάπη Του, πιὸ εὐκόλα τὸν ἐμπιστευόμαστε καὶ ὑπομένουμε.

Στὰ μυστήρια τῆς ζωῆς, ὅπου κρίσιμες ὑπαρξιακὲς καταστάσεις μᾶς συγκλονίζουν συθέμελα καὶ διαλύουν κάθε τί τὸ ψεύτικο καὶ ἐπιφανειακό, χρειάζεται νὰ στεκόμαστε μὲ σιωπὴ καὶ σεβασμὸ καὶ πίστη. Εἶναι ἡ ὥρα, ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς φωνάζει προσωπικά: «Σ’ ἀγαπῶ καὶ σὲ θέλω! Ἀκολούθει μοί! »

Ἡ κλήση εἶναι κρίση. Ἦ ἀρνούμαστε νὰ πορευτοῦμε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου μὲ τὰ συνεχῆ «γιατί», ποὺ ἐκφράζουν ἀντίδραση καὶ ἀπιστία, ἢ ἀκολουθοῦμε αὐτὸν, «ὅπου ἂν ὑπάγει», μὲ συνοδοιπόρους τοὺς μάρτυρες καὶ ὁσίους, μὲ ἐμπιστοσύνη, ὑπομονὴ καὶ προσευχή, ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ «ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι».

Πηγή: agiazoni.gr